

Išgelbėti krauju

***„Jie turi paimti šiek tiek kraujo ir patepti juo abu durų staktos ir namų, kuriuose jie valgo [Paschos] ėriuką, viršutinę lentą.“
Išėjimo 12:7***

Prasidėjus pavasario mėnesiams – kovui ir balandžiui – krikščionys iš visų pasaulio kraštų susirinks, kad ypatingai paminėtų mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus mirtį ir prisikėlimą. Maždaug tuo pačiu metu žydai taip pat susirinks švęsti Paschos šventę.

Kiekviena grupė naudoja savo kalendorius ir senas tradicijas, kad nustatytų tikslų laiką šių religinių švenčių šventimui. Kartais šie renginiai gali būti atskirti keliomis dienomis, o kartais – keliomis savaitėmis. Pagal Šventojo Rašto įrašus, Izraelio Paschos ėriukas buvo paskerstas 14-ąją jų mėnesio, Abibo, vėliau pavadinto Nisanu, dieną. (Pakartoto Įstatymo 16:1; Nehemijo 2:1). Tai atitinka mūsų kovo arba balandžio mėnesius, priklausomai nuo metų.

Nors krikščionys ir žydai švenčia šiuos svarbius įvykius šiuo metų laiku, nedaugelis supranta tikrąją Jėzaus, kuris mirė kaip nuodėmingos žmonijos Gelbėtojas, mirties ir prisikėlimo prasmę ir reikšmę. Taip pat nedaugelis supranta visą žydų Paschos prasmę. Apaštalas Petras paaiškino, kad dauguma žmonių yra akli ir nesugeba įvertinti gilių Dievo dalykų. „Savo dieviškąja galia Dievas mums davė viską, ko reikia dieviškam gyvenimui. Mes visa tai gavome, pažindami Jį, kuris mus pašaukė savo

nuostabia šlove ir didybe. ... Bet tie, kurie nesugeba taip tobulėti, yra trumparegiai arba akli, pamiršę, kad jie buvo apvalyti nuo savo senų nuodėmių.“ 2 Petro 1:3,9

Dievo nurodymai

Tuo metu, kai buvo užrašytas mūsų pateiktas Šventojo Rašto fragmentas, Izraelio tauta buvo laikoma nelaisvėje Egipte. Atėjus tinkamam laikui, Dievas nurodė izraelitams užtepti pasauktos Paschos avinėlio kraują ant „namų šoninių ir viršutinių durų staktų“. Jie taip pat buvo įpareigoti avinėlį iškepti ir valgyti su nerauginta duona ir kartiais žolėmis (Išėjimo 12:8). Šio teksto kontekste taip pat pateikiama kitų svarbių detalių ir perspektyvų, susijusių su Dievo specialiais nurodymais izraelitams.

Skaitome: „Viešpats davė Mozėms ir Aaronui šiuos nurodymus: „Nuo šiol šis mėnuo bus jums pirmasis metų mėnuo. Paskelbkite visai Izraelio bendruomenei, kad šio mėnesio dešimtą dieną kiekviena šeima turi pasirinkti avinėlį arba ožką aukojimui, po vieną gyvulį kiekvienai šeimai. Jei šeima yra per maža, kad suvalgytų visą gyvulį, tegul pasidalija su kita šeima iš kaimynystės. Padalinkite gyvulį pagal kiekvienos šeimos dydį ir tai, kiek jie gali suvalgyti. Pasirinkta gyvulys turi būti vienerių metų amžiaus patinas, avinas arba ožys, be jokių trūkumų. Ypatingai rūpinkitės šiuo pasirinktu gyvuliu iki šio pirmojo mėnesio keturioliktojo vakaro. Tada visa Izraelio bendruomenė turi paskersti savo ėriuką arba ožką sutemose.“ Išėjimo 12:1-6

Paskerstas ériukas

Šios aiškios instrukcijos turi daug reikšmingos simbolikos. Pavyzdžiui, nuoroda į „Egipto žemę“ reiškia dabartinę Šėtono valdžią žemėje ir jos žmonėms. Šio pasaulio dievas [Šėtonas] apakino netikinčiųjų protus, kad jie nematytų Kristaus, kuris yra Dievo atvaizdas, šlovės evangelijos šviesos. 2 Korintiečiams 4:4

„Mėnesių pradžia“ yra pagrindas, pagal kurį apskaičiuojama tiksli diena, kurią turėjo būti švenčiama Pascha. Artimiausias pavasario lygiadieniui jaunatis žymėjo pirmojo žydų mėnesio, Abibo, pradžią. Aukojamasis ériukas turėjo būti pasirinktas pirmojo mėnesio „dešimtą dieną“. Tai nurodė į Jėzaus ateitį Jeruzalėje kaip „Dievo Avinėlio, kuris pašalina pasaulio nuodėmes“ ir išpildo Zacharijo pranašystę (Mato 21:1-9; Jono 1:29; Zacharijo 9:9). Toliau pažymint pasakojimą Išėjimo knygos 12 skyriuje, avinėlis turėjo būti vienerių metų amžiaus patinas be jokių trūkumų. Tai iliustravo Jėzaus tobulumą kaip būsimojo be trūkumų „Dievo Avinėlio“ (1 Petro 1:19). Paschos avinėlis buvo paskerstas „to paties mėnesio keturioliktą dieną“ ir suvalgytas tą pačią naktį. Paschos šventė, dar vadinama „Neraugintos duonos švente“, prasidėjo kitą dieną ir truko septynias dienas. Išėjimo 12:15-17

Pirmagimis – po krauju

Toliau šiose instrukcijose skaitome: „Šią naktį aš pereisiu per Egipto žemę ir nužudysiu visus pirmagimius Egipto žemėje, tiek žmones, tiek gyvulius; ir aš įvykdysiu teismą visiems Egipto dievams: Aš esu Viešpats. Ir kraujas bus jums

ženklas ant namų, kuriuose esate, ir kai aš pamatysiu kraują, aš praeisiu pro jus, ir bausmė nebus jums, kad jus sunaikintų, kai aš ištiksiu Egipto žemę. Ir ši diena bus jums atminimo diena; ir jūs švęsite ją Viešpačiui per visas savo kartas; jūs švęsite ją pagal įstatymą per amžius.“ Išėjimo 12:12-14

Šiose Rašto vietose minimas „naktinis“ perėjimas per Egipto žemę. Tai simbolizuoja tamsią nuodėmės ir mirties naktį, kurią Dievo tauta perėjo nuo Sekminių dienos (Kolosiečiams 1:13; 1 Petro 2:9). „Pirmagimiai“ simbolizuoja „pirmagimių bažnyčią, įrašytą danguje“. Jie yra po avinėlio krauju ir siekia dalytis Kristaus karalystės dangiškąja dalimi. Hebrajams 12:23

Izraelio pirmagimiai vėliau buvo pakeisti visa Levio gimine, kuri buvo laikoma priklausančia Dievui. „Ir Viešpats tarė Mozei: „Žiūrėk, aš išsirinkau levitus iš izraelitų, kad jie tarnautų kaip pakaitalai visiems Izraelio tautos pirmagimiams. Levitai priklauso man, nes visi pirmagimiai vyrai yra mano. Tą dieną, kai aš nužudžiau visus egiptiečių pirmagimius sūnus, aš paskyriau sau visus Izraelio pirmagimius, tiek žmones, tiek gyvulius. Jie yra mano; aš esu Viešpats.“ Skaičių 3:11-13

Atminimas ar prisiminimas

Kraujas simbolizuoja gyvybę, ir kai buvo paskerstas Paschos ėriukas, jis simbolizavo paaukotą gyvybę (Kunigų 17:11). Paaukoto ėriuko kraujas buvo panaudotas pagal dievišką valią, kad simbolizuotų mūsų Viešpaties Jėzaus brangų kraują, kuris daugelį amžių vėliau bus pralietas už nuodėmingą žmonių šeimą (). Mūsų Viešpaties aukojamoji kraujas yra

vienintelis būdas, kuriuo mes galime būti išgelbėti nuo mirties bausmės, kuri buvo skirta Adomui ir levai dėl jų nepaklusnumo Dievo įstatymui. 1 Petro 1:18,19; Apreiškimo 1:5

Dievas nurodė Izraelio tautai prisiminti konkretų šio įvykio laiką ir kasmet jį minėti kaip atminimą. Jis pasakė: „Ši diena jums bus atminimo diena“ (Išėjimo 12:14). Tai iliustruoja didesnę Atminimą, kurį Jėzus įsteigė, kai jis ir jo mokiniai susirinko viršutiniame kambaryje. Tuomet jis paprašė jų valgyti duoną, kuri, jo žodžiais, simbolizavo jo kūną, ir gerti taurę, kuri simbolizavo jo aukojamą kraują. Tada jis jiems pasakė: „Darykite tai mano atminimui“ (1 Korintiečiams 11:23-26). Po kelių valandų jis mirė už pasaulio nuodėmės.

Cituodami Luko pasakojimą, skaitome: „[Jėzus] paėmė duoną, padėkojo, ją laužė ir davė [savo mokiniams], sakydamas: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Tai darykite mano atminimui.“ Po vakarienės taip pat padarė su taure, sakydamas: „Ši taurė yra nauja sandora mano krauju, kuris už jus išliejamas.“ Luko 22:19, 20

Bausmės

Kai Dievo laikrodis, skaičiuojantis amžius, išmušė, tai reiškė, kad atėjo laikas izraelitams išsilaisvinti iš Egipto vergijos. Jų ilgai lauktas išvadavimas buvo atėjęs. Tačiau faraonas ir jo prižiūrėtojai nebuvo linkę jų paleisti. Jie atsisakė leisti izraelitams išeiti į pažadėtąją Kanaano žemę. Viešpats siuntė vieną po kitos įvairias bausmes Egipto žmonėms, bet suteikė jiems palengvėjimą, kai faraonas paprašė gailėstingumo ir davė pažadus, kurių neturėjo ketinimų laikytis. Žr. Išėjimo knygos 7–10 skyrius.

Galiausiai Dievo tarnas Mozė paskelbė dešimtąją ir paskutinę bausmę. Didžiulė nelaimė ištiks visų Egipto šeimų pirmagimius, ir jie visi mirs per vieną naktį. Nuo vargingiausių valstiečių namų iki faraono rūmų visame Egipte vyks didžiulės gedulos, ir jie bus laimingi galėdami išleisti izraelitus. Išėjimo 11:1-8

Kaip ir Mozė paskelbė, „Tą naktį, vidurnaktį, Viešpats ištiko visus pirmagimius sūnus Egipto žemėje, nuo faraono pirmagimio sūnaus, sėdinčio soste, iki kalinio pirmagimio sūnaus, sėdinčio kalėjime. Netgi jų gyvulių pirmagimiai buvo nužudyti. Faraonas, visi jo pareigūnai ir visi Egipto žmonės naktį pabudo, ir visoje Egipto žemėje buvo girdimas garsus raudojimas. Nebuvo nė vieno namo, kuriame nebūtų miręs kas nors. Faraonas naktį pasikvietė Mozę ir Aaroną. „Išeikite!“, – įsakė jis. „Palikite mano tautą ir pasiimkite su savimi likusius izraelitus! Eikite ir garbinkite Viešpatį, kaip prašėte. Paimkite savo avis ir galvijus, kaip sakėte, ir eikite. Eikite, bet išeidami palaiminkite mane. Visi egiptiečiai ragino izraelitus kuo greičiau išeiti iš šalies, nes jie manė: „Mes visi mirsime!“ Išėjimo 12:29-33

Pasirengimas kelionei

Išėjimo knygos 7-10 skyriuose pažymima, kad pirmosios trys bausmės buvo bendros visai Egipto žemei, įskaitant rajoną, kuriame gyveno izraelitai. Tačiau kitos šešios bausmės paveikė tik egiptiečių užimamus rajonus. Dešimtoji ir paskutinė bausmė buvo paskelbta bendra visai Egipto žemei, įskaitant dalį, skirta izraelitams, kurie buvo po krauju.

Izraelio vaikai buvo įpareigoti parodyti savo tikėjimą ir paklusnumą Dievo valiai, paaukodami avinėlių, kurio krauju turėjo būti apšlakstyti jų durų staktos ir

viršutinės durų lentos, o jo mėsa turėjo būti suvalgyta tą pačią naktį, kartu su kartaus skonio žolelėmis ir nerauginta duona. Jie visiškai tikėjo, kad dėl avinėlio kraujo ant savo namų durų staktų ir viršutinių durų lentų, likdami „po krauju“, jie nepatirs nelaimės, kai Dievas ištiks Egipto pirmagimius mirtimi. Tie, kurie valgė avinėlio mėsą, laukė su lazdėmis rankose ir pasiruošę kelionei, tikėdamiesi, kad Dievas privers egiptiečius juos paleisti. Išėjimo 12:7-13

Istatymo ypatybės

Izraelitams buvo įsakyta kasmet prisiminti ir švęsti šią Paschos šventę, kurią jiems davė Dievas per Mozę. Tai buvo viena iš didžiausių jų nacionalinių švenčių, ir ji vis dar švenčiama žydų visame pasaulyje, rodant pagarbą šios senovinės tradicijos reikšmei.

Daugelis Mozės įstatymo ypatybių buvo dieviškai sukurti, kad pranašautų įvairias palaimas, kurios bus išlietos ant visų žemės šeimų Dievo nustatytu laiku ir tinkama tvarka. Velykų šventės atveju avinėlio mirtis pranašavo Jėzaus, kaip tobulos žmogaus, mirtį. Avinėlio kraujo pylimas simbolizavo Jėzaus aukos už nuodėmes priskyrimą peržengusiems šią nuodėmės ir mirties naktį. Kaip ir izraelitų atveju, būtent ši „pirmagimių“ klasė pirmiausia gauna naudos iš avinėlio pralieto kraujo. (1 Jono 1:7; Efeziečiams 1:3-7). Palaiminti tie, kurių tikėjimo akys mato, kad Jėzus iš tiesų buvo Dievo Avinėlis. Jėzaus krauju buvo panaikinta Adomo nuodėmė, sumokėjus Adomo bausmę, dėl kurios visas pasaulis prarado Dievo palankumą ir buvo nuteistas dieviškąja mirties bausme.

Kad šis mirties prakeikimas ir su juo susijusios kančios bei skausmas būtų panaikinti, buvo būtina patenkinti teisingumą. Kaip skelbia Raštai: „Todėl, kaip vieno [Adomo] nusikaltimu visi žmonės buvo pasmerkti, taip ir vieno [Jėzaus] teisumu visi žmonės buvo išgelbėti.“ Romiečiams 5:18

Pirmieji vaisiai

Dievo Šventosios Dvasios įkvėptas, apreiškėjas Jonas rašė: „Aš pažvelgiau ir štai Avinėlis stovėjo ant Siono kalno, o su Juo – šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai, turintys Jo vardą ir Jo Tėvo vardą parašytus ant savo kaktų. Ir aš išgirdau balsą iš dangaus, tarsi daugybės vandenų šniokštimą ir tarsi galingą griaustinį, ir balsas, kurį išgirdau, buvo tarsi arfininkų grojimas arfomis. Ir jie giedojo naują giesmę prieš sostą ir prieš keturis gyvus padarus ir vyresniuosius; ir niekas negalėjo išmokti tos giesmės, išskyrus šimtą keturiasdešimt keturis tūkstančius, kurie buvo nupirkti iš žemės. Tai yra tie, kurie nesusitėpė su moterimis, nes išliko skaistūs. Tai yra tie, kurie seka Avinėliu, kur Jis eina. Jie buvo atpirkti iš žmonių kaip pirmieji vaisiai Dievui ir Avinėliui. Apreiškimo 14:1-4

Šie įkvėpti Dievo žodžiai nurodo pašlovintą Kristų, galvą ir kūną, kaip „pirmąsias gėrybes Dievui ir Avinėliui“. Tai reiškia, kad mūsų mylinčio Dangiškojo Tėvo galutiniame plane ir tikslu taip pat bus „vėlesni vaisiai“. Tai iš tiesų taip. Dievo tikslas buvo išgelbėti visus Izraelio vaikus, ne tik pirmagimius. Kaip tauta, jie atstovavo visai žmonių šeimai, kuriai bus suteikta galimybė susitaikyti su Dievu ir gauti amžinąjį gyvenimą ateities pažado žemėje – atkurtoje tobulos žemėje.

Taip visa Izraelio tauta buvo stebuklingai išgelbėta Viešpaties per Mozę. Jis juos vedė keliu per Raudonąją jūrą, kuris buvo specialiai paruoštas jiems dieviškos jėgos, valdžiusios vėjus ir potvynius (Išėjimo 14:21-30). Nė vienas izraelitas neliko. Šis nuostabus įvykis iliustruoja galutinį viso pasaulio išgelbėjimą iš Šėtono galios. Visiems bus suteikta galimybė susitaikyti su teisėtais įstatymais, kurie bus nustatyti Kristaus ateityje valdant žemę. Tikrai, mes galime pakartoti apaštalo Pauliaus žodžius, kai jis rašė, kad Kristus Jėzus „atidavė save kaip išpirką už visus, kad tai būtų liudijama tinkamu laiku“ (1 Timotiejui 2:6).

Dvi išpildytos pranašystės

Išgelbėjimas nuo mirties priklausė nuo to, ar Izraelio pirmagimiai liks po avinėlio krauju, kai Dievo mirties angelas juos aplenks. Jie buvo vieninteliai, kurie buvo po krauju ir kuriems grėsė mirtis. Jie visi buvo išgelbėti tą naktį, kaip parodyta Paschos paveiksle. Taigi Izraelio pirmagimiai buvo tiesioginiai avinėlio kraujo pylimo naudos gavėjai.

Dabartiniame krikščioniškame amžiuje Jėzaus pėdomis einantys pasekėjai taip pat yra po krauju. Jie priėmė Jėzaus kraujo nuopelnus ir yra po jo apsauga (1 Jono 1:7). Jie buvo pašaukti anksčiau už pasaulį. Jų supratimo akys buvo atvertos, kad jie suvoktų savo nuodėmės ir vergystės būklę bei išgelbėjimo poreikį. (Efeziečiams 1:18). Jie atsakė į nuostabią Dievo malonę ir buvo pašvęsti Jam visiškai. (Romiečiams 12:1). Dėl savo tikėjimo „Dievo Avinėlio“ pralietu krauju jie turi bendrystę su „Tėvu ir jo Sūnumi Jėzumi Kristumi“. 1 Jono 1:3

Apaštalas Paulius aiškina, kad pašventimas dabartiniame amžiuje reiškia krikštą į Jėzaus mirtį. „Argi nežinote, kad mes visi, kurie esame pakrikštyti į Jėzų Kristų, esame pakrikštyti į jo mirtį? Taigi mes esame palaidoti su juo krikštu į mirtį, kad, kaip Kristus buvo prikeltas iš mirusiųjų Tėvo šlove, taip ir mes gyventume nauju gyvenimu. Jei mes esame sujungti su Juo jo mirties panašumu, tai būsime ir jo prisikėlimo panašumu.“ Romiečiams 6:3-5

Labai svarbu, kad tie, kurie atidavė savo gyvenimus Dievui, ir toliau liktų po brangia krauju apšlakstyti. Jei kas nors išeitų iš šios malonės būsenos, tai reikštų, kad jis nepaiso mūsų mylinčio Dangiškojo Tėvo gailestingumo. Tai reikštų, kad jie nevertina jo gerumo arba savo dalies Jėzaus kraujo gelbstinčioje galioje. „Jei mes sąmoningai nusidedame po to, kai gavome tiesos pažinimą, nebelieka aukos už nuodėmes.“ Hebrajams 10:26

Visos pasaulio išgelbėjimas

„Pirmagimio bažnyčios“ nariai gavo Jėzaus kraujo nuopelnus anksčiau už pasaulį. Kristus įžengė „į pačią dangų, kad dabar pasirodytų Dievo akivaizdoje už mus“ (Hebrajams 9:24). Kai bažnyčia bus užbaigta, mūsų Gelbėtojo kraujo nuopelnai ar vertė taps prieinami visai žmonių šeimai. Jėzus sakė: „Aš esu gerasis piemuo, pažįstu savo avis, ir mano avys pažįsta mane. Kaip Tėvas pažįsta mane, taip ir aš pažįstu Tėvą, ir aš atiduodu savo gyvybę už avis. Turiu ir kitų avių, kurios nėra iš šios avidės; ir tas aš turiu atvesti, ir jos išgirs mano balsą, ir bus viena avidė ir vienas piemuo.“ Jono 10:14-16

Antrasis didis gėris, įvykęs Egipto žemėje, buvo visos Izraelio tautos išvadavimas, kai Mozė ją

pervedė per Raudonąją jūrą. Šis nepaprastas įvykis simbolizuoja galutinį visos žmonijos išvadavimą iš nuodėmės ir mirties vergijos. Pažadėtosios palaimos bus prieinamos pasauliui, kai bus įkurta Kristaus karalystė ir pagal Naujosios Sendoros sąlygas. (Jeremijas 31:31-34). Tuo metu visi, kurie nori sekti teismu ir paklusti didžiajam Mozei – mūsų Viešpačiui Jėzui – gaus gyvenimo teisės, kurios buvo prarastos dėl Adomo nuodėmės. Pakartoto Įstatymo 18:15-19; Apaštalų darbai 3:20-25

Ilgą nuodėmės ir mirties naktis bus praėjusi, ir ateis šlovinga išgelbėjimo diena. (Psalmių 30:5). Kristus, galva ir kūnas, ves ir išgelbės visą Izraelį, visą Dievo tautą. Tuo metu visi žinos ir džiaugsis garbindami, gerbdami ir paklūsdami Dievo valiai. Apaštalų darbų 15:16,17; Romiečiams 11:26-36

Kristus – mūsų Pascha

Kai apaštalas Paulius rašė broliams Korinte, jis sakė jiems: „Išvalykite seną raugą, kad taptumėte nauja tešla, nes jūs iš tiesų esate nerauginti. Kristus, mūsų Paschos avinėlis, buvo paaukotas. Todėl švęskime šventę ne su senu raugu, piktumo ir blogio raugu, bet su neraugintais nuoširdumo ir tiesos duonos kepalais.“ 1 Korintiečiams 5:7,8

Šiame Rašto fragmente apaštalas kreipėsi į „pirmagimių bažnyčią“, kurios narių vardai yra įrašyti danguje (Hebrajams 12:23). Jis ragino juos apsivalyti nuo visų nuodėmių ir neteisybės, kurias simbolizuoja piktumo ir blogio raugas. Vietoj to jie turėjo siekti teismo ir tiesos, kaip tai iliustruoja nešvaraus duonos valgymas.

Valgydami simbolinį ėriuką, mes prisiimame Kristaus nuopelnus. Mes taip pat „apsirengiame“ Kristumi

ties, kiek galime, ir taip esame transformuojami į jo šlovingą atvaizdą ir charakterį (Romiečiams 12:2; 13:14; Galatams 3:27). Mes maitinamės juo taip pat, kaip žydai maitinosi Paschos ėriuku (). Kartūs augalai, kurie padėjo ir sužadino izraelitų apetitą, buvo mūsų kartaus gyvenimo ir išbandymų iliustracija. Jie mums duodami, kad padėtų atitraukti mūsų jausmus nuo žemiškų dalykų ir padidintų mūsų apetitą maitintis ėriuku ir nerauginta duona – Tiesa.

Pasaulyje mes neturime „nuolatinės gyvenvietės“. Vietoj to, kaip svetimi ir keliauninkai, mes einame su lazdele rankoje ir pasiruošę kelionei į dangiškąją Kanaaną (Hebrajams 13:14; 1 Petro 2:11). Visos šlovingos palaimos, kurias mūsų mylintis Dangiškasis Tėvas yra paskyręs pirmagimio bažnyčiai, bus suteiktos tiems, kurie ištikimai priėmė „Dievo Avinėlį“ ir jo išgelbėjimo kraujo nuopelnus. Efeziečiams 1:3-7

Švęskime šventę

Netrukus daugelis vėl susirinks paminėti Jėzaus mirties kaip didžiojo Paschos ėriuko atminimą. Šiais metais vėl švęsdami šventę, džiaukimės brangia Jėzaus krauju, kuris buvo pralietas už mus ir kuris bus liudijamas pasauliui tinkamu laiku. „Tegul taikos Dievas, kuris prikėlė mūsų Viešpatį Jėzų iš numirusių, tą didįjį avių piemenį, per amžinosios sandoros kraują, padarys jus tobulus kiekviename gerame darbe, kad vykdytumėte Jo valią, veikiant jūmyse tai, kas Jam patinka, per Jėzų Kristų, kuriam šlovė per amžius. Amen.“ Hebrajams 13:20,21